

- acest refuz să reprezinte *ipso iure* un argument în favoarea disponibilității de a prelua executarea pedepsei privative de libertate la care a fost condamnat cetățeanul respectiv sau persoana rezidentă;
- dar decizia de preluare a executării pedepsei să fie luată abia după refuzul predării în scopul executării pedepsei, iar adoptarea unei decizii în sensul punerii în executare să depindă (1) de existența unui temei înscris într-un acord valabil încheiat între statul membru emitent și statul membru de executare, (2) de condițiile prevăzute de acest acord și (3) de cooperarea statului membru emitent, de exemplu în sensul emiterii de către acesta a unei cereri corespunzătoare,

cu riscul ca, după ce a refuzat predarea în scopul executării pedepsei, statul membru de executare să se afle în imposibilitatea de a prelua punerea în executare, însă fără ca acest risc să afecteze în vreun fel obligația de a refuza predarea în scopul executării pedepsei?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

- a) instanța națională poate să aplice în mod direct dispozițiile Deciziei-cadru 2002/58/JAI, deși, conform articolului 9 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona această decizie-cadru va continua să producă efecte juridice până în momentul la care este abrogată, anulată sau modificată?
 - b) în cazul unui răspuns afirmativ: articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI este suficient de clar și de previzibil încât să poată fi aplicat de instanțele naționale?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și la întrebarea a doua litera b): este permis ca un stat membru al cărui drept național condiționează preluarea executării unei pedepse privative de libertate aplicate în străinătate de existența unui temei înscris într-un acord corespunzător să transpună în dreptul național articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI astfel încât articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI să ofere el însuși temeiul convențional cerut pentru evitarea pericolului de neexecutare a pedepsei rezultat din dispoziția din legea națională privind existența unui temei convențional (a se vedea prima întrebare)?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și la întrebarea a doua litera b): este permis ca un stat membru să transpună în dreptul național articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI astfel încât pentru refuzul predării, în scopul executării unei pedepse, a unei persoane care are reședința în statul membru de executare și care este cetățean al unui alt stat membru se prevede condiția ca statul membru de executare să aibă competență asupra faptelor menționate în mandatul european de arestare și că nu trebuie să existe o piedică reală pentru o (eventuală) urmărire penală în statul membru de executare a persoanei rezidente în acest stat pentru aceste fapte (de exemplu, refuzul statului membru emitent de a transmite statului membru de executare actele de urmărire penală), în timp ce aceste condiții nu există în privința refuzului predării, în scopul executării unei pedepse, a unui cetățean al statului membru de executare?

⁽¹⁾ Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre – Declarații efectuate de anumite state membre cu privire la adoptarea decizie-cadru (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

Acțiune introdusă la 10 noiembrie 2015 – Comisia Europeană/Republica Cehă

(Cauza C-581/15)

(2016/C 027/19)

Limba de procedură: ceha

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: Z. Malůšková, J. Hottiaux, agenți)

Pârâtă: Republica Cehă

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că nu a instituit un registru electronic național al întreprinderilor de transport rutier și nu l-a conectat la registrele electronice naționale ale celorlalte state membre, Republica Cehă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 16 alineatele (1) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului;
- obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, Comisia invocă următoarele argumente:

Până la 30 iunie 2015, data la care a expirat perioada prevăzută în avizul motivat, Republica Cehă nu a instituit un registru electronic național al întreprinderilor de transport rutier și nu l-a conectat la registrele electronice naționale ale celorlalte state membre, astfel cum ar fi trebuit să procedeze în conformitate cu articolul 16 alineatele (1) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 300, p. 51.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 11 noiembrie 2015 – Openbaar Ministerie/Gerrit van Vemde

(Cauza C-582/15)

(2016/C 027/20)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Amsterdam

Părțile din procedura principală

Reclamant: Openbaar Ministerie

Pârât: Gerrit van Vemde

Întrebarea preliminară

Articolul 28 alineatul (2) prima teză din Decizia-cadru 2008/909/JAI ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că declarația prevăzută la acest articol poate să se refere doar la hotărâri care sunt pronunțate înainte de 5 decembrie 2011, independent de data la care hotărârile au dobândit autoritate de lucru judecat, sau această dispoziție trebuie interpretată în sensul că declarația se poate referi doar la hotărâri care au devenit definitive înainte de 5 decembrie 2011?

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO L 327)